כי מטי ליליא דבי שמשי ליקדוש וליפסול אמר רבא בשקדם וסילק מר זוטרא ואיתימא רב אשי אמר אפילו תימא בשלא קדם וסילק כיון דסידרו שלא כמצותו נעשה כמי שסדרו הקוף: **מתני'** שתי הלחם *נאכלות אין פחות משנים ולא יותר על שלשה *כיצד נאפות מערב יו"ט נאכלות ביו"ט לשנים, חל יום טוב להיות אחר השבת נאכלות לשלשה *לחם הפנים (א) נאכל ג) (אין) פחות מתשעה ולא יותר על אחד עשר כיצד: נאפה מערב שבת ונאכל בשבת לתשעה, חל יו"ט להיות ערב שבת נאכל לעשרה, שני ימים [טובים] של ראש השנה נאכל לאחד עשר, ואינו דוחה לא את השבת ולא את יו"ט, רבן שמעון בן גמליאל אומר משום רבי שמעון בן הסגן דוחה את יו"ט ואינו דוחה את יום צום: **גמ'** *אמר רבינא לדברי האומר נדרים ונדבות אין קריבין ביו"ט לא תימא מדאורייתא מיחזא חזו ורבנן הוא דגזרו ד) שלא ישהא' אלא מדאורייתא נמי לא חזו דהא שתי הלחם חובת היום הוא וליכא למימר שמא ישהא וקתני אינו דוחה לא את השבת ולא את יו"ט:

הדרן עלך שתי הלחם

המנחות *והנסכים שנטמאו עד שלא קדשו בכלי יש להם פדיון, משקידשו בכלי אין להם פדיון, העופות והעצים והלבונה וכלי שרת ה) (משנטמאו) אין להן פדיון שלא נאמר ו) פדיון אלא בבהמה: **גמ'** אמר שמואל ואפילו הן טהורין נפדין, מאי טעמא? כמה דלא קדשי בכלי קדושת דמים נינהו, וקדושת דמים נפדין, והא נטמאו תנן? הוא הדין דאע"ג דלא נטמאו ואיידי דקא בעי מיתנא סיפא משקדשו בכלי אין להן פדיון ז) דאפילו נטמאו נמי לא, תנא נמי רישא שנטמאו. ח) (עד שלא קדשו בכלי) (ב) *פשיטא קדושת הגוף נינהו! איצטריך, סלקא דעתך אמינא הואיל ובעל מום איקרי טמא טמא נמי כבעל מום דמי ט) (ואע"ג דקדוש קדושת הגוף כי נפיל ביה מום מיפריק) הני נמי ליפרוק, קמשמע לן דלאו כי האי טמא קרייה רחמנא לבעל מום

דמבלי

כי מטי ליליא דבי שימשי. של שבת ראשונה ליקדוש דהא אמרת לילה אין מחוסר זמן וליפסול *בליל י) שני [של שבת שני] בלינה שהרי עומד שם שמונה ימים שלימים: **בשקדם וסילקו.** קודם בין השמשות של שבת ראשונה וסידר למחר: **שלא כמצותו.** דסידרו בעודו מחוסר זמן: **נעשה כמי שסידרו הקוף.** ואין שולחן מקדשו אפילו בזמנו, אבל קומץ כמצותו חשיבה ליה דלילה אין מחוסר זמן:

מתני' **לא פחות משני ימים.** משנאפו: **נ'.** שאפאום בערב שבת שאין אפייתן דוחה לא שבת ולא יו"ט: **לשלשה.** לשבת שניה: **נאכלות לעשרה.** שנאפה בחמישי בשבת: **שני ימים טובים של ר"ה.** קודם לשבת נאפה יא) *בארבעה ונאכלת לשבת שניה לאחד עשר, ואי קשיא י"ב ניהוו דהא אין נאכלות עד מוצאי שבת דלאותו שבת הוי יום הכפורים הא לא קשיא דלענין אכילת קדשים לילה הולך אחר היום שעבר כדאמר באותו ואת בנו (חולין דף פג.) הילכך מיתקרי י"א: **ואין דוחה.** אפייתן: **את יום טוב.** חל יום הכפורים בערב שבת אין לחם הפנים נאפה בו: **גמ' לדברי** האומר. במסכת ביצה (דף יט.) מחלוקת: (ב) **שמא ישהא.** קרבנות כל השנה שיהא נודר ונודב ולא יקריבם עד הרגל וגמלא מכוין וממתין יב) מלאכה עד המועד ועוד שמא יעבור בבל תאחר: *וליכא יג) **שמא ישהא.** שהרי אין יכול להקריבם אלא בו ביום:

הדרן עלך שתי הלחם

המנחות והנסכים עד שלא קדשו בכלי. לא קדשו קדושת הגוף אלא קדושת דמים שצריך לפדותן והדמים קדושים: יד) (העופות והעצים והלבונה וכלי שרת שנטמאו אין להם פדיון. שלא נאמר פדיון בקדושת הגוף אלא בבהמה בעלת מום כדמפרש בגמרא: **גמ' ואפילו.** (ד) טהורים נפדין. מנחות ונסכים: **בעל מום** איקרי טמא. מפרש לקמן:

כמי שסידרו הקוף. הא דאמרינן בסוף לולב וערבה (סוכה דף נ) דלא היה ממלא במקודשת משום פסול לינה ולא אמרינן דנעשה כמי שמלאהו הקוף שאני התם דלא בעי כלי בבגדי כהונה במילוי: *שני ימים טובים של ראש השנה קודם לשבת נאפה ברביעי ונאכל לשבת שניה לאחד עשר. ואי קשיא שנים עשר ניהו דהא אין נאכלות עד מוצאי שבת דבאותה שבת הוי יום הכפורים הא לא קשיא דלענין אכילת קדשים לילה הולכת אחר היום שעבר כדאמר באותו ואת בנו (חולין דף פג.) הילכך מיקרי אחד עשר כך פירש בקונטרס ונראה דלא קשיא מידי דאם באו עדים מן המנחה ולמעלה דנהגין אותו היום קדש ולמחר קדש (ר"ה דף ל:) יום שני עיקר ומניין מיהא יוה"כ יחול אחר השבת ודנהגין אותו היום קדש חומרא בעלמא דלא ליזלזלו ביה לשנה הבאה ואם קודם מנחה באו עדים לא עבדינן אלא חד יומא וממחרת הוא ערב שבת חול אע"פ שכבר אפו לחם הפנים מערב יו"ט אחרין ועושין אחרים לקיים לחם חום כמו שיכול יותר והראשון נאכל בפדיון ואע"פ דאמר בפרק המנחות והנסכים (לקמן דף קא.) כל הראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח לעולם היכא דאיכא תקנה לא אמר משום לחם חום ביום הלקחו כדאמרי' בפרק התכלת (לעיל דף מג) גבי שני כבשים ששחטן על ארבע חלות ותודה ששחטה על שמונים חלות ומיהו קשה היכי חייל יום הכפורים באחד בשבת הא משמע בפרק החליל (סוכה דף נד:) דלא מיקלע באחד בשבת אלא לאחרים שעושין לעולם אחד מלא ואחד חסר ומשנה א שהיה בפ"ב דערכין (דף ח:) וקתני רישא אין פוחתין *משנה חדשים המעוברין בשנה ולא נראה לעבר יותר על שמנה ומשמע התם דאתיא דלא כאחרים: **ואינו** דוחה את יום טוב. בפרק אלו עוברין (פסחים דף מו.) פריך מהכא דשתי הלחם למאן דאמר מדאורייתא טרחי שבת נעשין ביו"ט *דהכא קתני ואפילו דיו"ט ביו"ט לא עבדי ומשני שאני התם דאמר קרא לכם ולא לגבוה ולרשב"ג דאמר משום ר"ש בן הסגן דוחה את יו"ט ואינו דוחה את יום צום מה"ל ס"ל כאבא שאול ומוחק שם בקונטרס יום טוב (משמע) [משום] דלא שייך יום טוב גבי שתי הלחם ובתם מתקן דמילתא דרשב"ג מיתניא בתר הנך תרתי בבי דשתי הלחם ולחם הפנים ואתרוייהו פליג רשב"ג ונקט יום טוב משום לחם הפנים:

הדרן עלך שתי הלחם

המנחות והנסכים שנטמאו. בגמרא פליגי אי נטמאו דוקא או אפילו טהורין: **העופות.** בשקדש הקדישן למומן מיירי אבל קדם מומן להקדישן נפדין כדתניא בתוספתא ובפרק בתרא דתמורה (דף לג.) דהני נמי הכל היו בכלל העמדה והערכה ואפילו בעל מום מעיקרו וכן תני לוי במתניתיה אפילו חיה ואפילו עופות: **וכלי** שרת. לרבי נחמיה דאמר פרק הגוזל (מעילה דף יט:) דיש מועל אחר מועל דאם אחרים מבולאן לידי מעילה הוא עצמו לא כל שכן מיהא דאין להם פדיון ואשכחן לרבנן נמי דאין מועל אחר מועל דמדרבנן אין נפדין ובגמרא משמע נמי דהוי דרבנן בעלמא דמפרש כלי שרת ולבונה משום דלא שכיחי:

תף

נב א מיי' פ"ה מהל' תמידין ומוספין הל' ט:
נג ב ג מיי' שם פ"ב הל' י:
עיין תוס'
נד ד מיי' פ"ה מהל' חגיגה הל"ח והל' ו':
א ה מיי' פ"ו מהל' איסורי מזבח הל"ט (ופ"ג מהל' פסולי המוקדשין הל"ח):
ב ו מיי' פ"ו מהל' איסורי מזבח הל"ד ועיין תוס':

[ערכין ח. פסחים מו. ע"ש]

מהרש"א חדשים כצ"ל ר"ק

נ"ל והכא קתני כו' ר"ק

בליל שני שמות סידור לילה ולאחריה שבת בלינה שהרי עומד שם שמונה כו' כצ"ל ר"ק

ערכין ח. פסחים מו.

נ"ל מרביעי ר"ק

גי' ר"ק

[illegible]

נ"ל וליכא למימר שמא כו'. ר"ק

גי' ר"ק נ"ל משקידשו בכלי אין להם פדיון פשיטא כו' עי' תוס'

הגהות הב"ח

(א) במשנה לחם הפנים אין נאכל פחות: (ב) גמ' עד שלא קדשו בכלי הא מני פשיטא: (ג) רש"י ד"ה שמא ישהא: (ד) ד"ה ואפי' הן טהורין:

רבינו גרשום

חשבת מחוסרין זמן הן שאין השולחן מקדש באותן הימים כלל אפי' לאיפסולי דכל מוקדם מחוסר זמן הוא: וכיון דאוקמת דלילה אין מחוסר זמן כי ממטי יומא דבי שמשי קמא הואיל וסדר בשבת בשש שעות ולמעלה בזמן סדור מתקדש הלחם ליקדש נמי מאורתא לאיפסולי והוא ליליא שסידרו ויומא חד יומא הוא: אמר רבא בשקדם בין השמשות וסילק עד למחר כדי שלא יקדשו ליפסל: אפי' תימא בשלא קדם. הואיל והתחלת סידורו מעיקרא שלא כמצותו הוה וכד מטה ועומד נעשה כמי שסידרו הקוף ולא הוי כלום ואהו סדור חשיב כמה דלא הוי מסודר מעיקרא אלא השתא בשבת בזמנו הילכך לא מקדיש ליה בי שמשי לאיפסליה אבל גבי מנחה שקמצה בלילה דקסבר דיום הוא לא אמרינן נעשה כמי שקמצה הקוף אלא מקדשה ליפסל: ואינו דוחה אפייתן את יום צום הכפורים דחמיר כשבת: שמא [ישהה] כל נדרים של כל השנה עד יו"ט ולא הוו מספיקין הכהנים להקריב ולאכלן ונמצאו קדשים בוון לבית הפסל. ועוד כיון דלא הקריבו ועבר עליהן הרגל וקאי בבל תאחר: וליכא למימר שמא ישהה לתל. דהא אינן קרבין אלא בעצרת וקתני אין אפייתן דוחין יו"ט כ"ש נדרים ונדבות: הדרן עלך שתי הלחם

המנחות והנסכים שנטמאו עד שלא קדשו בכלי שרת יש להן פדיון. דכיון דלא קדשו בכלי לית בהו קדושת הגוף אלא קדושת דמים דלא נפקי לחולין אלא בפדיה: העופות והעצים והלבונה וכלי שרת אע"ג דנטמאו לית להו פדייה דקדושה מוטלת [בהן] והטהורין דמו כדמפרש בגמרא. דלא נאמר פדיון אלא בבהמות: אמר שמואל מתני' דקתני שנטמאו לאו דוקא אפי' הן טהורין נפדין: דהתם כי נטמאו נמי אין להן פדיון: קמ"ל. דהאי דהורסינו

שיטה מקובצת

א) אמר רבינו בשקדם: ב) נאכלות לא פחות: ג) נאכל. לא פחות: ד) שמא ישהא נדרים ונדבות של כל השנה עד יו"ט ולא הוו מספיקין הכהנים להקריבן ולאוכלן ונמצאו קדשים בוון לבית הפסל ועוד כיון שלא הקריבן ועבר עליהן הרגל קאי בבל תאחר: הרנב"ה: ה) חיבת משנטמאו נמחק: ו) פדיון. פ"א אינו: ז) פדיון דהתם אפי' נטמאו: ח) שנטמאו משקידשו בכלי אין להם פדיון וחיבות עד שלא קדשו נמחק: ט) דמי ואע"ג: י) בליל שבת שניה בלינה: יא) נאפה ברביעי: יב) וממתין מלאכתו: יג) וליכא למימר: יד) והעופות:

נושא/מבנה

שתי הלחם/ לחם הפנים
תווך זמנם
מיום אפייתן
עד יום אכילתן

נושאו
מתי שייך לפדות
מנחות ונסכים
- לפני/אחרי קידוש כלי
- שנטמאו/או אפילו טהורים

מבנה
⋈ דיון אם יש פדיון לטהורים